

Монстр стояв на віддалі протягнутого язика від нас і не зводив пожадливого погляду з наших ший. У покорченому мозку вирували фантазії про вбивство. Повітря навколо нас аж бриніло від його голоду. Порожняки народжуються з відчуттям кривавої жаги до душ дивних, а тут ми вишикувалися перед ним, як бутерброди в буфеті: Едісон, якого вистачило б рівно на один укус, відважно захищав мої ноги, застерезливо піднявши хвоста; Емма спиралася на мене, щоб не впасти, не здатна розпалити вогонь, більший од сірникового, бо досі не могла оговтатися від удару; ми тулилися спинами до потрощеної телефонної будки. Станція метро за межами нашої зловісної купки була схожа на нічний клуб, який щойно зазнав бомбардування з повітря. З розбитих труб виривалася пара й зі свистом виривала в повітрі. Зі стелі звисали на зламаних шиях розтрощені монітори. Аж до самих рейок розкинулося море розбитого скла, і скалки істерично зблискували під спалахами червоних ламп аварійного світла, нагадуючи широчезну кулю, що поволі обертається на дискотеці. Нас загнали в глухий кут. З одного боку — стіна, з іншого — гострі уламки скла, в яких можна було загрузнути по щиколотку, а до потвори, якою керував лише один природний інстинкт — розібрати нас на органи, — залишалося два кроки. Та все ж ця потвора не робила нічого, щоб скоротити ту відстань. Порожняк наче приріс до підлоги й похитувався на п'ятах, як п'яний чи лунатик. Смертоносна голова поникла, язика погойдувалися, схожі на змії, яких я загіпнотизував.

Я. Це зробив я. Джейкоб Портман, хлопчик Ніхто з міста Нізвідки, штат Флорида. У даний момент цей страшний кошмар, зітканий з густої п'ятми й сконденсованих нічних жахить усіх

дітей світу, не займався нашим убивством і розчленуванням, бо я його про це попросив. Чітко і ясно наказав не стискати мені язиком шию. «Назад, — сказав я. — Стояти», — сказав я дивною мовою. (Я й не думав, що людина здатна вимовити щось подібне.) І сталося диво — потвора мене послухалася. Очі з викликом дивилися на мене, проте тіло підкорилося наказу. Якимось незбагненим чином я приборкав створіння ночі, зачаклував його. Але тварюки, що заснули, прокидаються, коли чари поступово втрачають свою силу, — особливо чари, накладені випадково. Я відчував, що всередині порожняк аж кипить від люті, хоча зовні він лишався незворушним.

Едисон торкнувся носом моєї литки.

— Інші витвори вже на підході. Це чудовисько дасть нам пройти?

— Заговори до нього ще раз. — Еммин голос звучав невідразно й одурманено. — Скажи, хай іде до біса.

Я намагався знайти слова, але вони всі кудись розбіглися.

— Я не знаю, як це сказати.

— А хвилину тому знав, — докірливо мовив Едисон. — І звучало це так, наче в тебе вселився демон.

Хвилину тому я й незчувся, як слова зірвалися з мого язика, ніби тільки й очікували, коли я їх промовлю. А тепер, коли я хотів, щоб вони повернулися, слова вислизали, мов та риба, яку ловиш голіруч. Щойно я намацував одне слово, як воно спритно виверталося мені з рук.

— *Пішов геть!* — викрикнув я.

Слова вийшли англійськими. Порожняк не ворухнувся. Я напружив спину, люто зиркнув у його чорнильні очиська й закричав знову:

— *Забирайся звідси! Не чіпай нас!*

Знову англійська. Порожняк нахилив голову, ставши схожим на допитливого пса, проте статуєю як був, так і лишився.

— Його вже нема? — непевно поцікавився Едисон.

Інші цього знати не могли, бо ж тільки я бачив порожняків.

— Стоїть, — відповів я. — Не розумію, чому в мене не виходить.

Я сам собі здавався безсилим дурнем. Невже мій дар так швидко випарувався?

— Не хвилюйся, — заспокоїла мене Емма. — Порожняків розумними аргументами не переконаєш, бо в них немає розуму. — Простягнувши руку, вона спробувала запалити полум'я, але воно тільки засичало. І, здавалося, після цього сили полишили її остаточно. Я щільніше пригорнув її за себе, стискаючи за талію, щоб вона не впала.

— Побережи сили, запальничко, — порадив Едісон. — Вони ще нам неодмінно знадобляться.

— Якщо доведеться, то битимуся голими руками, — запевнила його Емма. — Зараз головне — знайти наших, поки ще не пізно.

Наших. Вони все ще стояли в мене перед очима, хоча їхній образ уже помалу розчинявся в повітрі станції. Вишуканий одяг Горація весь розшарпаний; Бронвін, попри всю свою силу й міць, не здатна чинити опір зброї витворів; Єнох приголомшений від вибуху; Г'ю, котрий серед усього того хаосу стягнув з Оливки важкі черевики, щоб вона могла злинути в повітря; Оливка, яку схопили за п'ятку й потягли вниз, перш ніж вона встигла піднятися досить високо. Усі вони плакали від жаху, загнані під дулами пістолетів у вагон. І зникли. Зникли разом з імбриною, яку ми розшукували мало не ціною своїх життів, і тепер поїзд із гуркотом мчав з ними крізь черево Лондона назустріч фатуму, гіршому за смерть. «Уже пізно», — подумав я. Занадто пізно стало тієї миті, коли бійці Коула вдерлися до крижаної схованки пані Королик. Занадто пізно стало тієї ночі, коли ми помилково прийняли злочинця, брата пані Сапсан, за нашу любу імбрину. Але я поклявся самому собі, що ми розшукаємо наших друзів та нашу імбрину, хай чого це буде нам вартувати, навіть якщо знайти доведеться лиш мертві тіла. Навіть якщо це означатиме, що наші тіла потім поскидають на купу мертвих.

Отож: десь у темряві, яку осявали спалахи світла, причаївся вихід на двір. Двері, сходи, ескалатор — щось віддалене від глухої стіни. Та тільки як туди дістатися?

— *Забирайся до дідька й дай нам дорогу!* — закричав я на порожняка. То була моя остання спроба.

Англійською, звичайно ж, як же інакше. Порожняк по-коров'ячому мукнув, але не поворухнувся. Користі з цього не було жодної. Слова мене полишили.

— План Б, — сказав я. — Він мене все одно не слухається, тому ми його обійдемо. Сподіваюся, він стоятиме тихо.

— Обійдемо де? — уточнила Емма.

Щоб триматися подалі від порожняка, нам довелося б пробиратися крізь купи гострих скляних скалок. Але вони поріжуть на клапті Емміні голі литки й лапи Едисона. Я обміркував альтернативні варіанти. Пса я можу взяти на руки, але тоді лишається Емма. Ще можна взяти уламок скла завбільшки з меч і встромити почварі межі очі — цей метод уже виручав мене в минулому. Проте, якщо я не зможу вбити порожняка з одного удару, він точно отямиться й сам нас прикінчить. Єдиний обхідний шлях пролягав через не засипаний склом прохід між порожняком і стіною. Але він був вузький — фут-півтора завширшки, не більше. Навіть якщо ми попритискаємося спинами до стіни, пролізти буде важкувато. І я боявся, що така близькість до порожняка (або, ще гірше, ненавмисний доторк до нього) може зруйнувати крихкий транс, що тримає його в покорі. Але на ту мить інших варіантів у нас не було — хіба що відростити крила й пурхнути в нього понад головою.

— Ти зможеш іти? — спитав я в Емми. — Хоч трохи, хоч кульгаючи?

Вона зімкнула коліна й трохи відпустила мою талію, щоб перевірити рівновагу.

— Пошкандибати зможу.

— Тоді ось як ми зробимо. Прослизнемо повз нього, спинами до стіни, он у той отвір. Місця там небагато, але якщо обережно...

Тут до Едисона дійшло, що я пропоную, і він од страху втиснувся назад у телефонну будку.

— А нам дуже близько доведеться до нього підходити?

— Думаю, ні.

— А якщо воно прокинеться, поки ми...

— Не прокинеться, — удавано впевненим тоном промовив я. — Просто не робіть різких рухів. І в жодному разі його не торкайтеся.

— Тепер ти — наші очі, — сказав Едісон. — Пташе, поможи нам.

Я підняв з підлоги чудовий довгий уламок скла й засунув його в кишеню. Обережно зробивши два кроки до стіни, ми сперлися спинами на холодні кахлі й дюйм за дюймом стали просуватися в бік порожняка. Його очі, зафіксовані на мені, невідступно стежили за кожним нашим рухом. Ще кілька лячних кроків убік — і нас огорнув порожнячий сморід, такий гидотний, що в мене засльозилися очі. Едісон зайшовся кашлем, а Емма задулила долонею носа.

— Ще трішечки далі. — Від силуваного спокою мій голос виходив гугнявим. Я витяг з кишені скло, виставив його гострим краєм уперед, зробив крок, потім ще один. Ми вже були так близько до порожняка, що я міг простягнути руку й торкнутися його. Я чув, як у грудній клітці стукотить його серце, з кожним нашим кроком пришвидшуючи свій темп. Потвора змагалася зі мною, кожним своїм нейроном боролася, щоб розтиснути мою незграбну хватку й звільнитися. «Не рухайся, — самими губами й англійською промовив я. — Ти мій. Я тебе контролюю. Не рухайся».

Я втягнув у себе грудну клітку, виструнчився, всіма до одного хребцями притисся до стіни й перевальцем заліз у вузький отвір між стіною та порожняком.

Не рухайся, не рухайся.

Ковзнути, приставити ногу, ковзнути. Я затамував подих, а порожнякове дихання пришвидшилося. Воно волого й з присвистом випомповувало з ніздрів огидний чорний туман. Жага нас пожерти, певно, доводила його до нестями. Так само, як мене — жага побігти чимдуж. Але я її приборкав, бо так роблять жертви, а не володарі.

Не рухайся, не рухайся.

Ще кілька кроків, ще кілька футів, і ми проминемо. Його плече було на волосину від моїх грудей.

Не...

...і тут він ворухнувся. Одним стрімким рухом порожняк повернув голову й усім тілом розвернувся до мене.

Я захолов.

— Не рухатись, — наказав я, цього разу вголос, до своїх. Едісон сховав пичку в лапах, а Емма заклала, стискаючи мою руку, мов у лещатах. Я подумки підготувався до того, що може статися далі. Язик, зуби, кінець усьому.

Назад, назад, назад.

Англійська, англійська, англійська.

Спливали секунди, а нас чомусь (на диво) не вбивали. Здавалося, що істота знову закам'яніла, і лише коливання грудної клітки показували, що вона все-таки дихає.

Шляхом спроб, рухаючись дуже поволі, я ковзав уздовж стіни. Порожняк проводжав мене, злегка повертаючи голову. Він стримів до мене, як стрілка компаса — до полюсу, його тіло рухалося в унісон з моїм. Але за мною не йшов і пащі не розкривав. Якби ті невідомі чари, які я на нього наклав, перестали діяти, ми б уже були мертві.

Порожняк лише стежив за мною поглядом. Чекаючи вказівок, яких я не годен був дати.

— Фальшива тривога, — заспокоїв я, і Емма з відчутним полегшенням видихнула.

Ми вислизнули з проходу, відклеїлися від стіни й так швидко, як тільки дозволяло Емміне кульгання, пішли геть. Коли між нами та порожняком уже була сяка-така відстань, я озирнувся. Він зробив розворот на 180 градусів і став до мене обличчям.

— *Місце, — пробурмотів я англійською. — Хороший.*

* * *

Ми пірнули в запинало пари й одразу ж побачили ескалатор, що застиг непорушно, бо зникло живлення. Довкола нього ледь-ледь світився ореол світла, до болю манливий посланець із горішнього світу. Світу живих, світу теперішнього. Світу, де в мене були батьки. Вони обоє були там, у Лондоні, дихали цим повітрям. Так близько, лиш трохи пройтися.

Ой, привітик!

Немислимо. Та що більш немислимо: не минуло ще й п'яти хвилин відтоді, як я все розповів своєму батькові. Ну, принаймні, версію в стислому переказі: *«Я такий самий, як дідо Портман.*

Я дивний». Зрозуміти вони не могли, та хоча б знали тепер. Так моє зникнення менше нагадувало зраду. У вухах досі лунав батьків голос: він благов мене повернутися додому. Ми шкутильгали назустріч світлу, і мені довелося змагатися з раптовим ганебним імпульсом скинути Еммину руку й припустити чимдуж — утекти від цієї задушливої темряви, знайти батьків, попросити в них пробачення, а потім заповзти в їхнє пафосне готельне ліжко й заснути.

І серед усього це було найбільш немислимим. Я б нізащо так не зміг: я кохав Емму, сказав їй про це і за жодних обставин не покинув би саму. Не тому, що я там якийсь лицар, чи відважний воїн, чи шляхетний. Нічого такого. Просто я боявся, що, покинувши її, сам себе потім згризу.

А ще були наші. Наші. Бідолашні приречені наші друзі. Нам треба було вирушити на їхні пошуки. Але як? Відколи потяг метро помчав геть, забираючи їх від нас, то жоден інший на станцію не в'їжджав. Та й після вибуху та пострілів, які добряче її струсонули, я не сумнівався, що більше тут поїздів не буде. У нас лишалось два виходи, і кожен був по-своєму жакливим. Піти за ними пішки через тунелі й надіятися, що дорогою нам не трапляться порожняки. Або ж піднятися ескалатором назустріч тому, що на нас там чигало (найпевніше — команда витворів-чистильників), а там перегрупуватися, переглянути ситуацію.

Я знав, який з цих варіантів прийнятний особисто для мене. Я вже вдосталь набувся в темряві, і порожняків з мене теж було більш ніж досить.

— Ходімо нагору. — Я підштовхнув Емму в бік зупиненого ескалатора. — Знайдемо безпечний куточок і вже там сплануємо наступний хід. А ти трохи відпочинеш і наберешся сил.

— І мови не може бути! — категорично заявила вона. — Ми наших не покинемо. Про моє самопочуття не думай.

— Ми й не кидаємо. Але треба бути реалістами. Ми поранені, беззахисні, а наші тепер за багато миль звідси, вони виїхали з підземки і вже на півдорозі до якогось іншого місця. Як ми взагалі їх шукати збираємося?

— Так само, як я знайшов вас, — втрутився Едісон. — Ньюхом. Бачте, яка штука. Усі дивні мають цілковито неповторний

запах, але його можуть відчутти лише такі висококласні пси, як оце я. А ви, як виявилось, дуже духмяна групка дивних. Думаю, частково це пояснюється страхом. Ну й не купалися давно...

— Тоді ми йдемо за ними, — вирішила Емма.

І потягла мене до рейок (де й ті сили взялися). Я опирався, тягнучи її за руку до себе.

— Ні, ні... поїзди не їздитимуть ще довго, а якщо ми підемо пішки...

— Мені начхати на небезпеку. Я їх не покину.

— Це не просто небезпечно, це безглуздо. Еммо, їх уже нема, вони далеко.

Вона прийняла свою руку й подибала до колії. Перечепилася, ледь не впала.

— Скажи щось, — самими губами попросив я Едісона, і він вибіг уперед, щоб перегородити їй шлях.

— Боюся, що він має рацію. Якщо ми вирушимо пішки, запах наших друзів вивітриться швидше, ніж ми встигнемо їх знайти. Навіть у моїх надзвичайних здібностей є межа.

Емма зазирнула в тунель, перевела погляд на мене. Уся мука й душевна боротьба відбивалися тієї миті на її обличчі. Я протягнув руку.

— Прошу тебе, ходімо. Це не означатиме, що ми здалися.

— Ну гаразд, — з важким серцем промовила вона. — Гаразд.

Та не встигли ми рушити в бік ескалатора, як з темряви біля рейок до нас озвався чийсь голос.

— Сюди!

Голос був ледь чутний, проте знайомий, з російським акцентом. Складаний чоловік. Я придивився до темряви й зміг розгледіти зім'яті обриси його тіла біля колії. Одна рука була піднята. У нього під час шарпанини влучила куля, і я думав, що витвори запхали його в поїзд разом з рештою наших. Але ось він був, лежав і махав нам рукою.

— Сергій! — вигукнула Емма.

— Ти його знаєш? — підозріливо примружився Едісон.

— Він жив у притулку пані Королик для дивних біженців, — пояснив я. У вухах поколювало від виття далеких сирен, що

відлунням проникали з поверхні на станцію метро. До нас наближались неприємності — можливо, замасковані під допомогу. І мені стало страшно, що наш єдиний шанс непомітно зникнути от-от щезне сам. Але й просто покинути складаного чоловіка ми не могли.

Уникаючи найвищих скляних рифів, Едісон поквапився до нього. Емма дозволила мені взяти себе під руку, й ми почовгали слідом за ним. Сергій лежав на боці, весь засипаний уламками скла, і спливав кров'ю. Куля поцілила йому в якийсь життєво важливий орган. Його окуляри в дротяній оправі тріснули, і він усе намагався прилаштувати їх на носі, щоб краще мене роздивитися.

— Чудо, чудо, — прохрипів він голосом безбарвним, як удруге заварений чай. — Я чув, ти говориш монстерським язиком. Чудо.

— Та ні. — Я став навколішки біля нього. — Уже не можу говорити, не виходить.

— Якщо дар усередині, то навіки.

Донизу ескалатором полинуло відлуння кроків і голосів. Я розкидав скло, щоб просунути під складаного руки.

— Ми заберемо тебе з собою, — сказав я.

— Облиште, — прохрипів він. — Мене скоро не стане...

Не слухаючи його, я ковзнув руками попід його тіло й підняв. Завдовжки він був із драбину, проте легкий, мов пір'їнка, і я тримав його на руках, ніби велике немовля. Його ніжки-патички звисилися через мій лікоть, а голова безсило поникла на плече.

Останніми кількома сходинками ескалатора прогупотіли дві фігури й зупинилися внизу, в ореолі сірого денного світла. Вони вдивлялися в нову для них темряву. Емма показала на підлогу, й ми беззвучно опустилися на коліна, сподіваючись, що нас не помітять, сподіваючись, що це всього-на-всього цивільні бігли, щоб встигнути на поїзд. Та потім я почув потріскування рації, і кожен засвітив по ліхтарику. Під їхніми променями засяяли яскраві сигнальні жилети.

То могли бути еменесники. Чи витвори, під них замасковані. Я не мав певності — аж поки вони синхронно не зняли своїх опуклих і щільних сонячних окулярів.